

[Gudiksen.]

paa væsentlig Maade med hittidig Praksis, hvad der jo er nødvendigt under Hensyn til Formaalet med Lovforslaget: hurtigst muligt at faa de paagældende Arbejder i Gang. Nu skal Landvindingsudvalget støttet paa en foreløbig Undersøgelse, afgøre Sagen. Jeg kan i og for sig udtale min Anerkendelse over det Kejsersnit, der her er foretaget, og jeg gør det, fordi det er en Forsøgslovgivning, det drejer sig om, gældende for to Aar, en Prøvelovgivning, hvis Forløb vi spændt vil afvente.

Der er imidlertid efter min Formening visse Uklarheder i Lovforslaget, hvad der foranlediger mig til at stille forskellige Spørgsmaal til den højtærede Minister.

Der staar i § 2, 1ste Stykke, at Statskassen udreder efter Indstilling fra Landvindingsudvalget indtil to Trediedele af Udgifterne ved disse Foranstaltninger. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om dette er at forstaa saadan, at naar Landvindingsudvalget har taget Sagen op til Behandling og har, skal vi sige, godkendt Sagen, er det det Beløb, som Staten skal yde til det paagældende Afvandingsarbejde. Og er det saaledes at forstaa, at Landvindingslaget aldrig kan faa mindre end det Beløb, som Landvindingsudvalget straks fastsætter? Jeg ved nok, at der er en Ventil i Loven, idet der siges, at hvor der viser sig særlige Vanskeligheder, kan der senere ydes ud over de to Trediedele, men jeg er ikke rigtig klar over, hvorledes det skal forstaaes.

Saa kan man som gammel Landvæsenkommissær stille det Spørgsmaal: Er det Retsgrundlag, hvorpaa Lovforslaget er bygget op, forsvarligt? Det synes jeg, det er. Lovforslaget har, som det ærede Medlem Hr. Bækgaard sagde, to Formaal, Fremme af Beskæftigelsen og Indvinding af nyt Land. For mig er det afgørende, at det Tilskud, Staten giver, er rundeligt, og at Landvindingsudvalget straks efter en foreløbig Undersøgelse, ikke en grundig Undersøgelse, kan fastsætte den Godtgørelse, det paagældende Landvindingslag skal have. Den rent tekniske Udformning lægges som hittil ud til Afvandingskommissionerne, og det synes jeg er udmærket.

Hvad Tilskuddet fra Staten angaar, mener jeg altsaa, at de 66 pCt. maa være den almindelige Regel, og at man kun undtagelsesvis skal benytte Ventilen i Loven.

Lovforslaget tager særlig Sigte paa de store Landvindingssager. Efter § 9 i det oprindelige Forslag kunde ganske faa Lodsere rejse en Landvindingssag. Det er nu

slettet, og jeg synes, Forslaget derved er blevet forringet. Jeg er her fuldstændig enig med den ærede Ordfører for Socialdemokratiet. Hvorfor skal de enkelte Lodsejere ikke tages med, naar det drejer sig om Landvindingssager af lignende Art som dem, der er tænkt paa i Loven? Jeg savner i § 9 en Henviisning til, at Loven ogsaa gælder „faa“ Lodsejere. Jeg mener, at det havde været rigtigt, om det oprindelige Forslag var blevet suppleret med en Bemærkning om, at enkelte Lodsejere ogsaa kunde faa Landvindingssager frem, idet jeg gaar ud fra, at de enkelte kan komme med. Jeg synes, der var Grund til at drøfte dette Spørgsmaal i et Udvalg sammen med et andet Spørgsmaal, som jeg kommer til senere, nemlig Landvindingsudvalgets Sammensætning. Jeg vilde derfor sætte Pris paa at faa en kort Udvalgsbehandling, for at vi sammen med den højtærede Landbrugsminister kan drøfte disse Spørgsmaal.

Vi har jo 1 200—1 300 Kommuner her i Landet, og der er ikke Tvivl om, at der ligger 5—10 smaa regulære Landvindingsarbejder i hver af disse Kommuner, men saaledes som Lovforslaget er affattet, har jeg det Indtryk, at de ikke rigtig kan komme frem. Der er ingen til at presse disse smaa Arbejder frem, og dog betyder de saa meget. Der er en vældig Fordel netop ved den Slags smaa Landvindingsarbejder, nemlig den, at Arbejdet bliver spredt jævnt over hele Landet. Jeg ved nok, at Lovforslaget tager særlig Sigte paa de store Arbejder, og det er i sin Orden, men ved de store Arbejder kan Arbejdet ikke spredes saa godt.

Der er ogsaa en anden Ting, jeg gerne vil nævne. Det er et Spørgsmaal, om det ikke var klogt netop i de smaa Sager, Enkeltmandssagerne, at tage Arbejdsanvisningsudvalgene med ind i Arbejdet. Jeg mener, det kan lade sig gøre i godt Samarbejde baade med Landvindingsudvalget og Grundforbedringsudvalgene. Disse Udvalg har nemlig Adgang til at finde alle de smaa Sager i Kommunerne, til at sætte Fart i dem og faa dem frem.

Om det i Lovforslagets § 2 omhandlede Tilskud er det blevet sagt i det andet høje Ting, at Landvindingsudvalget skulde lægge stærk Vægt netop paa Ordet „indtil“; det var af stor Betydning. Jeg vil anse det for en stor Fare, dersom Loven skal praktiseres paa den Maade, idet Forudsætningen for, at Landvindingsudvalget straks skal kunne bestemme, om det skal være to Trediedele eller 50 pCt. eller 30 pCt., vil være en grundig Undersøgelse. Dette forudsættes netop ikke i Loven, og naar det er